

عنوان مقاله:

مصادق‌های نوشتار و تثبیت گفتمان پل ریکور در مثنوی معنوی

محل انتشار:

فصلنامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 12، شماره 28 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

زهرا صابری نیا

نرگس محمدی بدر - دانشگاه پیام نور تهران

فاطمه کوپا - دانشگاه پیام نور تهران

فرهاد درودگریان - دانشگاه پیام نور تهران

خلاصه مقاله:

تحقیق حاضر، کوششی است برای گشودن دریچه‌هایی از دنیای پررمز و راز مثنوی معنوی که با تکیه بر شاخصه‌های دیسکورس سخن نوشتاری در هرمنوتیک پدیدارشناسانه «پل ریکور» انجام یافته است. نگارندگان این تحقیق، برخلاف دیدگاه سنتی که در آن باورمندی به گفتاری یا نوشتاری بودن زبان تنها رسانگی آن را تعیین می‌کرد، اعتقاد دارند چون هرمنوتیک متن‌محور بزنگاه چالش میان زبان گفتاری و سخن نوشتاری است، دیسکورس آن هم به کمک تاویل تاملی بسط یافته در هرمنوتیک پدیدارشناسی مشخص می‌شود؛ بنابراین برای داوری درباره گفتاری بودن یا نوشتاری بودن متون کلاسیک مانند مثنوی معنوی، لازم است فرایند شکل‌گیری متن و رابطه پنج‌گانه پیام با رسانه، مولف، خواننده، رمزگان و ارجاع بررسی گردد. از همین رو، با بررسی انگاره‌های دیسکورس مثنوی در وجه نوشتاری و تطبیق آن با هرمنوتیک پل ریکور نشان داده اند که گویندگی مولانا و تحریر حسام‌الدین و اکابر دیگر، جر جرار کلام، تقطیع موضوع، حضور عناصر عامیانه در سخن، برخورداری از ویژگی‌های خطابه و... ادله مقبول و موجهی بر گفتاری بودن زبان مثنوی نیست؛ چرا که این دانش‌نامه نائی در بستر گفته (معنا) و زمان روایت شده و تراز مشیرانگی آن کفه را برای تاویل سنگین‌تر می‌کند.

کلمات کلیدی:

پل ریکور، دیسکورس، سخن نوشتاری، مثنوی معنوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1703955>

